

Seramik Yüzeyin Tuvale Dönüşümü: Betty Woodman'ın Yapıtlarında Resimsel Anlatım Üzerine Bir İnceleme

Azize Melek ÖNDER

Doç. Dr., Necmettin Erbakan Üniversitesi, Güzel Sanatlar ve Mimarlık Fakültesi, Seramik, Konya, Türkiye

Makale Bilgisi

Geliş Tarihi: 17.10.2025
Kabul Tarihi: 09.12.2025
Yayın Tarihi: 26.12.2025

Anahtar Kelimeler:

Seramik Sanatı,
Resimsel Anlatım,
Betty Woodman,
Yüzey,
Biçim,

ÖZET

Seramik sanatı, tarih boyunca hem estetik hem de işlevsel kaygı ile biçimlenen üç boyutlu formlara dayalı geniş bir alanı sunmaktadır. Uzun yıllar boyunca seramik yüzey, formu tamamlayan ikincil bir unsur olarak görülse de, 20. yüzyılın ortalarından itibaren bu algı değişime uğramıştır. Bu dönem ile birlikte seramik yüzey dekoratif bir unsur olmanın ötesine geçerek, resimsel anlatımın ön plana çıktığı bağımsız bir ifade biçimine doğru değişmiştir. Bu değişimi en özgün biçimde yorumlayan sanatçılardan biri Betty Woodman'dır. Woodman, seramik ile resim arasındaki farkları birleştirerek her iki disiplini bir araya getiren özgün eserler üretmiştir. Sanatçı, seramik formu heykel ve resim sanatı ile harmanlayarak yüzeyi tuval gibi kullanmıştır. Seramik yüzeyin üzeri resim sanatında kullanılan renk, çizgi, doku gibi kavramları kullanarak iki boyu ile üç boyut arasındaki ayrımı ortadan kaldırmıştır. Bu da seramik ve resim sanatlarını bir arada kullanılabilirliğine olanak sağlamıştır. Çalışma "*Seramik Yüzeyin Tuvale Dönüşümü*" kavramı çerçevesinde Woodman'ın üretim sürecinin ele alınmaktadır. Ayrıca, resimsel anlatımın seramik sanatındaki işlevi, biçim- yüzey ilişkisi üzerinden değerlendirerek çağdaş seramikteki yerini tartışmaktadır.

This article is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0 International License (CC BY-NC 4.0)

The Transformation Of Ceramic Surface Into A Canvas: A Study On Pictorial Expression In Betty Woodman's Artworks

Article Info

Received: 17.10.2025
Accepted: 09.12.2025
Published: 26.12.2025

Keywords:

Ceramic Art,
Pictorial Expression,
Betty Woodman,
Surface,
Form.

ABSTRACT

Ceramic art offers a broad scope based on three-dimensional forms shaped by both aesthetic and functional concerns throughout history. While for many years the ceramic surface was viewed as a secondary element complementing the form, this perception shifted from the mid-20th century onwards. During this period, the ceramic surface transcended decorative elements and evolved into an independent form of expression, where pictorial expression came to the fore. Betty Woodman is one of the artists who most uniquely interpreted this change. Woodman produced original works that combined the differences between ceramics and painting, bridging the gap between the two disciplines. Blending the ceramic form with sculpture and painting, the artist used the surface as a canvas. Using concepts such as color, line, and texture, she eliminated the distinction between two dimensions and three dimensions on the ceramic surface, enabling the interplay of ceramics and painting. This study examines Woodman's production process within the framework of the concept of "Transformation of the Ceramic Surface into Canvas." Furthermore, it discusses the role of pictorial expression in ceramic art through the relationship between form and surface, and its place in contemporary ceramics.

Bu makaleye atıfta bulunmak için:

Önder, A., M., (2025). Seramik yüzeyin tuvale dönüşümü: Betty Woodman'ın yapıtlarında resimsel anlatım üzerine bir inceleme. *Konya Sanat Dergisi*, 8, 314-326. <https://doi.org/10.51118/konsan.2025.71>

***Sorumlu Yazar:** Azize Melek ÖNDER, aonder@erbakan.edu.tr

GİRİŞ

Küreselleşmenin etkisiyle değişim kavramı çağın düşünsel dünyada belirleyici bir gerçeklik haline gelmiştir. Bu durum, sanatın üretim biçiminden anlam kurgusuna kadar uzanan çok katmanlı bir dönüşüm sürecini beraberinde getirerek posmodern oluşuma zemin hazırlamıştır. Posmodern sanat anlayışı, modernizmin biçim odaklı söylemini sorgulamış, sanat nesnesini anlamın tek kaynağı olmaktan çıkarak düşünsel bir tartışma alana dönüştürmüştür (Canbolat, 2016). Böylece sanat eseri, maddi varlığın sınırlarını aşarak kavramsal ve zihinsel bir düzlemde varlık bulmaya başlamıştır. Bu gelişmeler, sanatçının ifade biçimlerinde önemli bir çeşitliliğe yol açmıştır. Malzeme, artık anlamın aracı değil, yaratım sürecinin etken bir bileşeni haline gelmiştir. Posmodern dönemin getirdiği bu özgürleşme ortamı, seramik sanatında da yankı bulmuştur. Tarih boyunca gündelik kullanım eşyaları ile özdeşleşen seramik, 20. yüzyılın ortalarından itibaren biçimsel ve kavramsal bir dönüşüm sürecine girmiştir (Atakan, 2008). Seramik sanatında yaşanan bu dönüşüm, yüzey kavramını köklü biçimde değiştirmiştir. Yüzey artık formun pasif bir sınırı olmaktan çıkarak, biçimi yeniden tanımlayan ve sanatçıların iç dünyasını yansıtan bir katman haline gelmiştir. Bu dönüşümün en belirgin yansımalarından biri ise resimsel anlatım eğilimidir. Renk, doku, çizgi, leke ve fırça izi gibi resim sanatına özgü öğelerin seramik yüzeyde kullanımı, iki boyutlu anlatım ile üç boyutlu form arasında güçlü bir etkileşim kurmuştur (Atakan, 2008). Böylece seramik yüzey, bir tuval gibi ele alınarak renk ve formun bütünleştiği, plastik ve resimsel değere sahip çok katmanlı bir anlatım alanına dönüşmüştür. Bu yaklaşım, malzeme ile ifade dili arasında yeni bağlar kurmasına imkân tanımıştır.

20. yüzyılın ortalarından günümüze kadarki süreçte seramik sanatı resimsel bir üsluba kavuşmuştur. Artık seramik yüzey süslemeleri formu tamamlayan bir unsur olarak değil, başlı başına bir anlatım alanı olmuş ve çağdaş sanatın kavramsal çerçevesine dâhil edilmiştir (Dormer, 1994). Bu yaklaşım, yüzeyin tuval gibi kullanılmasını yalnızca bir teknik olmaktan çıkarıp, sanatın kavramsal yönündeki değişimi temsil eden bir anlayış haline getirmiştir. Resim sanatında tuval nasıl ki sanatçının duygu ve düşüncelerine aracılık eden bir alansa, seramik yüzey de benzer biçimde bir ifade biçimine dönüşmüştür. Ancak bu dönüşüm, seramiğin doğasından kaynaklanan farklar nedeniyle kendine özgü bir anlatım dili oluşturmuştur. Resimde tuval, pigment ve fırça ne kadar belirleyiciyse, seramikte çamur, astar, sır gibi malzemeler aynı işlevi üstlenmektedir. Bu durum, iki disiplin arasında hem teknik hem de kavramsal düzeyde etkileşim oluşturmuştur. Bu bağlamda Amerikalı sanatçı Betty Woodman (1930-2018), seramik yüzeyin resimsel bir anlatım alanına dönüşümünü en özgün biçimde ele alan sanatçılardandır. Onun eserlerinde biçim ve yüzey arasındaki ilişki, resim ve seramik sanatları arasındaki sınırların belirsizleştirmiştir. Bu da seramiğin yeniden tanımlanmasına olanak sağlamıştır. Sanatçı, duvar üzerine yerleştirdiği seramikleri ve onlara eşlik eden boya panelleri ile izleyiciyi mekânsal bir resim tablosunun içine dâhil etmiştir (Aktuğ, 2008). Woodman'ın eserlerinde, çeşitli kültürlerin etkileri görülmektedir. Ayrıca kendi yaşam biçimini yansıtan eserleri de mevcuttur.

Araştırma, Betty Woodman'ın yapıtları üzerinden seramik yüzeyin tuval benzeri bir anlatım alanına dönüşümünü incelemeyi amaçlamaktadır. Çalışma kapsamında, resimsel anlatımın biçimsel ve kavramsal yönleri ele alınarak seramik formlar çağdaş sanat içinde nasıl yeniden konumlandığı tartışılmaktadır. Araştırma nicel bir yaklaşımla kurgulanmış, sanatçının seçili yapıtları aracılığıyla görsel analiz ve literatür taraması yöntemi ile incelenmiştir (Özkan, 2020).

YÖNTEM

Araştırma, nitel araştırma yöntemi çerçevesinde kurgulanmış ve yürütülmüştür. Çalışmanın amacı, Betty Woodman'ın seramiklerinde resimsel anlatımın biçimsel ve kavramsal boyutlarını, yüzeyin tuvale dönüşüm süreci kapsamında incelemektir. Bu doğrultuda, sanat eseri incelemesine dayalı betimsel analiz yöntemi uygulanmıştır. Veri toplama sürecinde, sanatçının üretimlerine ilişkin sergi

katalogları, müze koleksiyon kayıtları, çevrimiçi galeri verileri, akademik makaleler, sanat kuramı eserleri ve eleştirel yazılar birincil ve ikincil kaynaklar olarak kullanılmıştır. Araştırma kapsamında, Woodman'ın farklı dönemlerdeki üretimlerine ilişkin görsel ve yazılı veriler, belirlenen kaynaklardan derlenmiştir. Elde edilen veriler, görsel analiz ve içerik analizi teknikleri kullanılarak çözümlenmiştir. Görsel analiz aşamasında, sanatçının seramiklerinde renk, doku, desen, biçim ve kompozisyon ilişkileri değerlendirilmiş; yüzeyin resimsel bir anlatım alanına dönüşüm süreci incelenmiştir. İçerik analizi sürecinde, sanatçının üretimlerine yön veren kavramsal temalar; malzeme–mekân ilişkisi, kadın bedeni, gündelik nesne ve mekân dönüşümü gibi kavramlar üzerinden değerlendirme yapılmıştır. Analiz sürecinde, Woodman'ın eserleri karşılaştırmalı ve yorumlayıcı bir yaklaşımla ele alınmış; görsel biçim ile kavramsal içerik arasındaki etkileşim incelenmiştir. Ayrıca, Woodman'ın seramik yüzey anlayışının çağdaş sanat bağlamında nasıl dönüştüğü ve bu dönüşümün resim, heykel ve seramik disiplinleri arasındaki geçişkenliğe nasıl yansıdığı bütüncül biçimde irdelenmiştir.

KAVRAMSAL ÇERÇEVE

Seramik sanatı, kap, tabak, testi gibi gündelik yaşamın ihtiyaçları doğrultusunda oluşan bir sanat olarak bilinirken, 20. yüzyılın ortalarından itibaren bu algı yerini yeni düşünce biçimlerine bırakmıştır (Yağız& Tizgöl, 2025). Seramik yalnızca işlevsel amaçlar için üretilen bir malzeme olanın ötesinde, sanatçının dünyasını yansıtan sanatsal bir ifade aracına dönüşmüştür. Bu dönüşümün en önemli göstergelerinden olan yüzey kavramının yeniden tanımlanması, seramik sanatı açısında oldukça önemlidir (Peterson & Peterson, 2003).

Şekil 1

Betty Woodman, Arezzo, 1984, Victoria & Albert Müzesi (URL 1)

Yüzey, seramik formun dış görünümü olmanın ötesinde, sanatçının duygu ve düşünce dünyasını yansıtan bir anlatım alanı olmuştur. Ayrıca yüzey, formu tamalayan ikincil bir unsur olmaktan çıkarır, eserin anlamsal yapısına yön veren bir yapıya dönüştürmüştür (Şekil 1), (Yücel, 2015). Çağdaş seramik sanatında yüzey, dekoratif niteliklerinden sıyrılarak, sanatçının kişisel kimliğini, kültürel kökenlerini, estetik anlayışını ortaya koyan bir ifade biçimi olarak algılanmaktadır (Aşan Yüksel, 2019). Bu algı biçiminin değişimi, yüzeyin tuval gibi kullanılması ile başlamış ve bu durum teknik bir tercih olmanın ötesinde, sanatın kavramsal yapısındaki dönüşümü temsil etmiştir (Atakan, 2008). Ancak bu dönüşüm seramiğin yapısal farklılıkları nedeniyle kendine has bir anlatım dili oluşturmuştur. Kendine özgü oluşturulan bu dil sayesinde seramik diğer sanat dallarından kendini görsel olarak ayırır da kavramsal olarak bu sanat dalları ile uyum oluşturmuştur (Sevim & Yıldırım, 2014). Yüzeyi, malzemenin sınırlarını

aşan bir anlatım aracı olarak kullanan sanatçı, resim, heykel, mimarlık gibi disiplinlerle bütünleştirerek yeni bir etki yaratabilmiştir (Risatti, 2008). Bu etkiyi en iyi görselleştiren sanatçıların başında Betty Woodman gelmektedir. Sanatçı yaptığı eserler aracılığıyla seramik yüzeyin resimsel alanlarda ve üç boyutlu mekanlarda kullanılabilirliğini göstermiştir.

BETTY WOODMAN’IN SANAT ANLAYIŞI VE YAPITLARI

Betty Woodman (1930–2018), yaklaşık yetmiş yıl boyunca kil ile sürdürdüğü üretim süreci boyunca, seramiği Çağdaş sanatın kapsamına dâhil etmesiyle tanınan öncü bir sanatçıdır. Sanat pratiğinde vazo formu, hem temel konusu hem de biçimsel ve kavramsal bir ilham kaynağı olarak merkezi bir yer tutmaktadır (Şekil 1). Woodman, vazoyu yalnızca işlevsel bir nesne olarak değil; parçalanabilir, yeniden kurgulanabilir ve anlam bakımından çoğul bir biçim olarak ele almıştır. Bu yaklaşımıyla, seramiğin biçimsel sınırlarını aşarak resim, heykel ve kâğıt üzeri çalışmalar arasında disiplinlerarası bir diyalog kurmuştur¹ (Şekil 2).

Şekil 2

Betty Woodman, Aztek Vazosu ve Halı 2, 2012 (Karabıyık & Mant Menay, 2024).

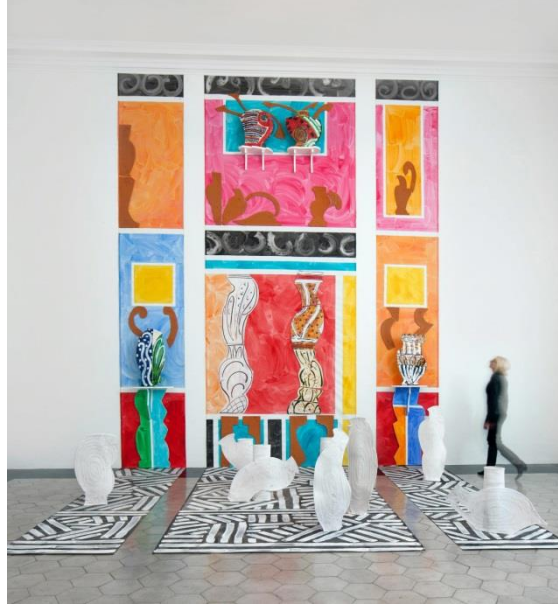

Woodman’ın üretimleri, malzemenin doğasına dair derin bir sezgi ve kilin sunduğu olanakların bilinçli kullanımı üzerine inşa edilmiştir. Sanatçı, seramiğin fiziksel ve estetik niteliklerini keşfederken, bu niteliklerin sanatın kavramsal sınırlarını genişletebileceğini göstermiştir. Eserlerinde öne çıkan bir diğer özellik ise, parçalı seramik formlarla bütünleşen yenilikçi ve özgün renk anlayışıdır. Woodman’ın yapıtlarında seramik yüzey, resimsel bir ifade zemini olarak öne çıkmakta; renk, biçim ve fırça hareketleri, tuvaldeki boya ile verilen biçimlerin bir benzeri anlatım gücüne sahip eşdeğer bir etki yaratmaktadır. Sanatçı, seramik parçaları duvar kompozisyonlarıyla birleştirerek, seramik formlar ve çevresindeki boyalı paneller aracılığıyla mekânsal bir tablo etkisi oluşturur. Bu bağlamda renk, yalnızca biçimi destekleyen bir öğe olmaktan çıkarak, mekânı tanımlayan ve yüzeye hareket kazandıran aktif bir anlatım aracı hâline getirilmiştir (Şekil 3).

¹ <https://woodmanfoundation.org/betty/biography> (01.11.2025).

Şekil 3

Betty Woodman, Roma Freski/Zevkler ve Yerler , 2010, David Kordansky Galeri, (URL 2)

Woodman'ın sanatında, modernist resim geleneği, İtalyan freskleri, halk sanatı estetiği, Tang Hanedanlığı seramikleri, Japon Ukiyo-e baskıları ve Roma sanatını çağrıştıran vazoları gibi farklı kültürel ve tarihsel referanslar bir arada kullandığı görülmektedir. Sanatçı, görsel gelenekleri doğrudan alıntılar yapmak yerine, onları biçimsel ve kavramsal açıdan yeniden yorumlayarak özgün bir sentez yaratmaktadır. Kültürel çeşitliliğe duyduğu ilgi, üretim sürecinin temel besleyici öğelerinden birini oluşturur. Woodman'ın yapıtları, kadın kimliği, ev içi nesnelerin temsili ve gündelik yaşamın sanatsal dile aktarımı gibi temaları üzerinde durmuştur. Bu bağlamda seramik, yalnızca plastik bir ifade aracı olmaktan çıkarak toplumsal ve kültürel anlamların üretildiği bir zemin konumuna gelmiştir. (Şekil 4), (Aktuğ, 2008).

Şekil 4

Betty Woodman, Roman Girls, 2008, David Kordansky Galeri, (URL 3)

Woodman, seramik parçalarına düz tuvalermiş gibi davranarak boyutsal formlarına oluşturur ve etraflarındaki boş alanı bir resim çerçevesinin uzantıları olarak kullanmaktadır. Sanatçı çok renkli

resimleri ustalıkla işlenmiş ve resim sanatının gelenekleri dâhilinde eserler üretmiştir. Woodman, seramik üretiminin öngörülemez yapısına rağmen, pigmentleri doğru bir şekilde kullanarak canlı renklerde resimsel yüzeyler oluşturmuştur. Sanatçı, seramik malzemenin doğasına uygun renkleri görünür kılmak için, kimi zaman geleneksel seramikçilerin kullandığı renk denemelerine yer vererek bunları eserlerinde kullanmıştır. Sanatçı eserin bir resim olmadığını ve aynı zamanda sıradan bir seramik kaptan daha fazlası olduğunu hatırlatmak için, izleyiciyi tamamen farklı bir kompozisyon oluşturarak çarpıcı ve bazen de sarsıcı bir ikilik yaratmaktadır² (Şekil 5).

Şekil 5

Betty Woodman, *Sicilian Dining Room*, 2015, David Kordansky Galerisi, (URL 4)

Woodman, sadece günlük yazamdan izleri yansıtmakla kalmaz aynı zamanda disiplinlerarası bir yaklaşımla, farklı kültürlerin simgesel motiflerini, tasarım öğelerini seramiğe aktarmıştır. Sanatçı bu unsurları biçimsel bir uyum içinde harmanlayarak kendine özgü bir görsel dil oluşturmuştur (Şekil 6)³.

Şekil 6

Betty Woodman, *House of the South*, Metropolitan Museum of Art, New York, 2006, (URL 5)

² https://www.academia.edu/34512502/The_Form_of_Fantasy_in_Betty_Woodman_Theatres (01.10.2025).

³ https://www.academia.edu/34512502/The_Form_of_Fantasy_in_Betty_Woodman_Theatres (01.10.2025).

Betty Woodman'ın sanatsal üretimi; seramikleri, dekoratif tasarımları, imgeleri ve farklı materyallerin beklenmedik şekillerde kullanımıyla dikkat çeker ve tüm bu yönleriyle ressamca bir duyarlılığın keşfine yönelik bir arayış olarak değerlendirilebilir. Sanatçı, uzun yıllar boyunca üretimlerinin odak noktasını oluşturan vazo formu üzerine yoğunlaşmıştır. Woodman için vazo, yalnızca işlevsel bir kap değil, kimi zaman insan bedenini, kimi zaman hayvan figürünü çağrıştıran, kimi zaman da sanat tarihine göndermede bulunan çok katmanlı bir simge niteliğindedir (Şekil 7), (Karabıyı & Mant Menay, 2024). Woodman'ın üretiminde bu kritik aşama, formun işlevsel özelliğinden koparak çoklu anlam üretimine açıldığı bir kırılma noktasını oluşturmuştur. Woodman, heykel ve dekoratif sanatı bir araya getirerek seramik yüzeyleri birer resim alanına dönüştürür. Düz ve kıvrımlı formlarda çalışan sanatçı, yüzeyleri tuval gibi ele alarak izleyicinin boyut algısını çok katmanlı bir görsel deneyime dönüştürmüştür.⁴

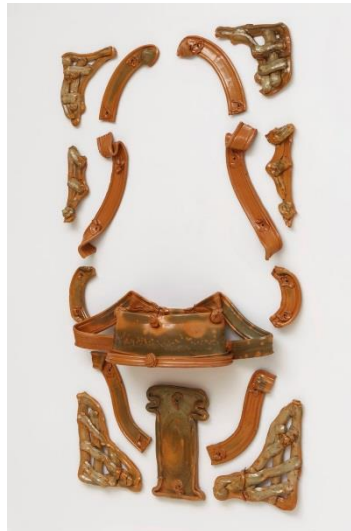
Şekil 7

Betty Woodman, The Ming Sisters, 2003, Metropolitan Müzesi, (URL 6)

Şekil 8

Betty Woodman, Italian Window, 1984, (URL 7)

⁴ https://www.academia.edu/34512502/The_Form_of_Fantasy_in_Betty_Woodman_Theatres (01.10.2025).

Resim, özellikle sanatçının olgunluk dönemine ait üretimlerinde, onun estetik anlayışının temel bileşenlerinden biri hâline gelmiştir. Bu süreçte Woodman, grafit, mürekkep ve lake gibi malzemeleri terra sigillata ve balmumuyla harmanlayarak, el yapımı kâğıt ve tuval yüzeylerinde yoğun renk etkilerine sahip geniş ölçekli resimsel çalışmalar gerçekleştirmiştir. Sanatçının eserleri; Minos ve Mısır sanatı, Yunan ve Etrüsk heykelleri, Tang Hanedanlığı seramikleri, Majolika ve Sèvres porselenleri, İtalyan Barok mimarisi ile Bonnard, Picasso ve Matisse'in resimleri gibi farklı kültürel ve sanatsal kaynaklara göndermeler yapmıştır. Woodman bu çok yönlü etkileri kendi özgün biçimsel ve kavramsal dili içerisinde harmanlayarak, seramiği resimsel bir anlatım alanına dönüştürmüştür (Şekil 8), (Aktuğ, 2008).

DEĞERLENDİRME VE SONUÇ

Seramik sanatının tarihsel gelişiminde yüzeyin anlamı, biçimle olan ilişkisi çerçevesinde değişime uğramış ve her dönemde yeniden tanımlanmıştır. Bu tanımlama 20. yüzyılın ortalarında yaşanan kavramsal düşünme ile yeniden şekillenmiştir. Kavramsal düşünce çerçevesinde yüzey yalnızca bir süsleme unsuru değil, sanatçının düşünsel dünyasını görünür kılan etken bir alana dönüşmüştür. Bu bağlamda Betty Woodman'ın sanatsal yaklaşımı, yüzeyin resimsel anlatım aracına dönüşmesinde önemli bir rol oynamıştır. Woodman, seramik malzemenin fiziksel ve estetik özelliklerini resimsel dilin dinamikleriyle buluşturarak iki disiplin arasında akışkan bir diyalog kurmuştur. Onun eserlerinde renk, biçim, doku ve mekân arasındaki ilişki görsel bir etki yaratmaktadır. Aynı zamanda bu görsel etki sayesinde izleyici seramiğin düşünsel potansiyeli üzerinde yeniden düşünme olanağı bulmuştur. Sanatçının yaklaşımında yüzey, artık biçimi tamamlayan edilgen bir katman değil, anlamın üretildiği canlı bir zemin haline gelmiştir.

Woodman'ın çalışmaları, resim ile seramik arasındaki sınırların silindiği, malzemenin kavramsal boyut kazandığı bir sanatsal evreni temsil etmektedir. Bu yönüyle sanatçı, çağdaş seramik sanatında disiplinlerarası geçişlerin mümkün olduğunu göstermiş, seramiği estetik ve büşünsel açıdan yeniden konumlandırmıştır. Yüzeyin tuval gibi kullanılması, onun üretiminde biçimsel bir tercih değil, sanatın özündeki dönüşümün bir ifadesi olarak değerlendirilebilir.

Woodman'ın yapıtları iki ayrı yaklaşım ile incelenebilir. Woodman, ilk olarak modernist resim geleneği, İtalyan freskleri, folk sanat, antik seramik biçimleri ve Uzak Doğu estetiği gibi farklı kültürel kaynaklardan beslenmektedir. Bu etkilerin sentezi, onun üretimlerinde evrensel bir görsel dilin oluşmasını sağlamıştır. Sanatçı, farklı kültürlerin sanatsal ifadelerini yeniden yorumlayarak, seramik yüzeyin çağdaş sanat bağlamında çok katmanlı bir anlatı aracı olabileceğini göstermiştir. Ayrıca, Woodman'ın eserlerinde kadın kimliği, gündelik yaşam nesneleri ve ev içi mekân temsilleri gibi konuların yer alması, seramiğin yalnızca biçimsel değil, sosyo-kültürel bir anlatım aracı olarak da değerlendirilebileceğini ortaya koymaktadır. Bu yönüyle Woodman, seramiğin sanatsal statüsünü güçlendirmekte kalmamış, yüzeyin kavramsal anlamını derinleştirmiştir.

Sonuç olarak, Betty Woodman'ın eserleri, seramik sanatında yüzeyin anlamına dair yeni bir düşünme biçimi geliştirmiştir. Sanatçının üretiminde yüzey, form ve renk bir bütün olarak ele alınmış, böylece seramik resimsel anlatımın mekânsal bir uzantısına dönüşmüştür. Bu yaklaşım, seramiğin çağdaş sanattaki yerinin yeniden tanımlanmış ve onu geleneksel sınırların ötesine taşıyarak düşünsel bir ifade alanına dönüştürmüştür.

Yazar Katkıları

Araştırma Tasarımı (CRediT 1) Yazar 1 (%100)

Veri Toplama (CRediT 2) Yazar 1 (%100)

Araştırma - Veri Analizi - Doğrulama (CRediT 3-4-6-11) Yazar 1 (%100)

Makalenin Yazımı (CRediT 12-13) Yazar 1 (%100)

Metnin Tashihi ve Geliştirilmesi (CRediT 14) Yazar 1 (%100)

Finansal Destek Beyanı

Yazarlar bu çalışma için finansal destek beyan etmemiştir.

Çıkar Çatışması

Yazarlar arasında çıkar çatışması bulunmamaktadır.

REFERANSLAR

- Aktuğ, C.A. (2008). “Betty Woodman’ ın Seramiklerinde Resim, Heykel ve Mimarının Birlikteliği. *Türkiye Seramik Dergisi* (25), 118-127.
- Atakan, N. (2008). Sanatta Alternatif Arayışlar: 1960 Sonrası Sanat. İstanbul: YKY Yayınları.
- Aşan Yüksel, O. (2019). Çağdaş Seramik Sanatında Yapıbozum, *İdil*, 8/54, 253-262. DOI: 10.7816/idil-08-54-17
- Canbolat, A. (2016). Amerika’da Çağdaş Seramik Sanatının Gelişiminde Etkili Olan Akımlar. *Sanat Dergisi* (29), 5-14.
- Dormer, P. (1994). *The Art of the Maker: Skill and Its Meaning in Art, Craft and Design*. London: Thames & Hudson.
- İlhan, S. (2023). Moderninden Postmoderne Sanatta Nesnenin Değişen Yapısı ve Anlamı. *Uludağ Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Sosyal Bilimler Dergisi*, 24(45), 763-779. <https://doi.org/10.21550/sosbilder.1256812>
- Karabıyık, Ö. & Mant Menay, S. (2024). Resim Sanatının Porselen Yüzeylere Yansıması. *Uluslararası İnsan ve Sanat Araştırmaları Dergisi*, 9(1).
- Özkan, N. (2020). Osman Hamdi Bey Tablolarında Giysi Analizi. *Sosyal Araştırmalar ve Davranış Bilimleri Dergisi*, 6/12, 197-208. ISSN:2149-178X
- Peterson, S.& Peterson, J. (2003). *The Craft and Art of Clay*. Laurence King Publishing.
- Risatti, H. (2008). *A Theory of Craft: Function and Aesthetic Expression*. Accessible Publishing Systems.
- Sevim, S., & Yıldırım, Ö. (2014). Çağdaş Türk Seramik Sanatında Resimsel Anlatım. *Sanat ve Tasarım Dergisi*, 7(7), 61-74. <https://doi.org/10.20488/austd.06496>
- Yağcı, Ö. & Tizgöl, K. (2025). Mekanlar ve Zamanlar Arası Bir Diyalog: Çağdaş Avrupa Seramiğinde Kavramsal Yönelimler. *Akdeniz Sanat*, 19(36), 453-484. <https://doi.org/10.48069/akdenizsanat.1669686>
- Yücel, A. (2015). Seramik Sanatında Yüzey ve Kimlik Arayışları. *Hacettepe Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Dergisi*, 33(1), 45–59.
- <https://woodmanfoundation.org/betty/biography> (01.11.2025).
- https://www.academia.edu/34512502/_The_Form_of_Fantasy_in_Betty_Woodman_Theatres (01.10.2025).
- URL 1: <https://collections.vam.ac.uk/item/O1241465/arezzo-sculpture-betty-woodman/> (01.10.2025).
- URL 2: <https://www.davidkordanskygallery.com/artist/betty-woodman/featured-works?view=slider#4> (01.11.2025).
- URL 3: <https://www.davidkordanskygallery.com/artist/betty-woodman/featured-works?view=slider#5> (01.11.2025).
- URL 4: <https://www.anothermag.com/art-photography/10308/reframing-the-domestic-with-irrepressible-betty-woodman> (02.11.2025)
- URL 5: <https://woodmanfoundation.org/artworks/house-of-the-south> (01.11.2025)
- URL 6: <https://www.metmuseum.org/perspectives/the-artist-project-betty-woodman> (09.11.2025).
- URL 7: <https://woodmanfoundation.org/artworks/italian-window-11> (02.11.2025).

EXTENDED ABSTRACT

Introduction: Ceramic art has long been associated with functional objects that respond to daily needs, ritual practices or architectural settings. For centuries, the discipline was largely framed within craft traditions where form and utility determined both its value and its conceptual boundaries. However, by the mid-20th century, profound shifts in the art world—particularly the emergence of conceptual art—reshaped the position of ceramics, allowing it to transcend its utilitarian past. Within this new artistic landscape, ceramic surfaces began to be reconsidered not as decorative layers applied after the form was created, but as active meaning-producing fields. This transformation positioned ceramic within broader conversations about materiality, spatial perception and interdisciplinarity. The surface became a conceptual interface— a zone where painting, sculpture, architecture and craft intersected. Among the artists who most radically contributed to this redefinition is Betty Woodman, whose practice consistently challenged the conventional boundaries between form and image. Woodman approached ceramics with a sensibility deeply rooted in painting, yet she never abandoned the physicality and spatial presence of three-dimensional forms. Her work thus operates in an in-between space: neither fully sculptural nor purely pictorial. Instead, she developed a visual language in which the ceramic surface functions like a canvas that envelops, accentuates, or destabilizes the form itself. This study is grounded in the premise that Woodman's artistic production provides a key example of how the ceramic surface evolved into a significant conceptual entity in contemporary art.

Materials and Methods: The research was designed using a qualitative methodology, combining theoretical, archival, and visual analysis. Woodman's artistic practice was examined across different periods of her career to trace how her understanding of form and surface developed over time. A wide range of sources was consulted, including the artist's digital archives, museum and gallery collections, exhibition catalogues, and academic publications written about her work. The methodological process involved two complementary approaches. First, a theoretical review was conducted to contextualize Woodman's practice within the larger framework of contemporary ceramics, painterly techniques on three-dimensional surfaces, and the interdisciplinary tendencies of postmodern art. Second, selected artworks were subjected to visual analysis, focusing on the interplay of color, line, texture, stain, glaze, and composition. This dual approach made it possible to interpret how the ceramic surface gains expressive agency and how painterly strategies reshape the viewer's perception of space.

Findings: The findings of this research demonstrate that Woodman consistently treated the ceramic surface as a dynamic participant in shaping the meaning of her work. Rather than viewing form as a static vessel to be decorated, she perceived it as an extension of the pictorial plane. Color, for Woodman, was not merely an embellishment but a spatial force that reoriented the viewer's perspective. In many of her works, the flow of color over edges, handles, and protrusions blurs the distinction between two-dimensional image and three-dimensional form. Her wall installations further exemplify this hybrid spatial logic. By combining ceramic fragments with painted wooden or canvas panels, she created environments that function like expanded paintings—part relief, part sculpture, part architectural element. These installations invite the viewer to engage with painting as a spatial experience rather than a flat visual encounter. Woodman's layered visual vocabulary reveals multiple cultural references. Italian fresco traditions, Japanese Ukiyo-e prints, Tang Dynasty ceramics, and modernist abstraction coexist harmoniously within her compositions. Yet these references never appear as direct quotations; instead, she reinterprets them through a personal lens shaped by her travels, domestic spaces, and lived experiences. Her use of recurring motifs—vases, stylized foliage, architectural fragments—creates a sense of continuity across her oeuvre while also reinforcing the idea that the ceramic form can serve as both image and object simultaneously.

Discussion: The results of this study suggest that Woodman's work plays a pivotal role in redefining the place of the ceramic surface within contemporary art. By integrating painterly strategies into ceramic practice, she generated a conceptual dialogue between technique and meaning. Her approach challenges the longstanding hierarchy that separates fine art from craft, proposing instead an aesthetic model in which material and idea are inseparable. Furthermore, Woodman's interpretation of the surface as an intellectual field aligns with broader postmodern tendencies that emphasize hybridity, interdisciplinarity, and the deconstruction of traditional categories. In her hands, the ceramic surface becomes not only a site of visual pleasure but also a platform for rethinking how images inhabit space, how objects can perform pictorial roles, and how viewers can be prompted

to question their expectations of both painting and sculpture.

Evaluation and Conclusion: A historical examination of ceramic art reveals that the meaning attributed to the surface has changed in parallel with transformations in form, technique, and artistic intention. While earlier traditions emphasized decoration as a complement to functional forms, the post-1950s art world allowed ceramics to evolve into a self-reflexive, conceptually layered medium. Betty Woodman represents one of the most compelling examples of this shift. Her oeuvre demonstrates that when the surface is liberated from its purely decorative function, it can operate as a generative space for thought, narrative, and visual experimentation. Through the interplay of color, form, and spatial rhythm, Woodman turned ceramics into a multidimensional language of communication. Her contribution not only reshaped the aesthetic boundaries of the discipline but also affirmed the ceramic surface as a critical component of contemporary artistic expression.